

Bohové – Olymp – Walhalla.

Dlouho již dějí se pokusy, aby byl zjištěn pravý význam známých bohů minulých dob a našlo se spojení s dnešní dobou. Povolané a studované hlavy hledají rozřešení, které by přineslo úplné vyjasnění.

To však může býti jen tehdy, když toto rozřešení poskytne současně celkový přehled bez jakýchkoliv mezer o **všech** dobách! Od počátku lidstva až po dnešní den. Jinak to zůstane opět kusým dílem. Proto nemá žádného účelu vybírat prostě dobu, ve které kvetl všem známý kult bohů u Řeků, Římanů i Germánů. Pokud tyto výklady neobsahují současně samy v sobě zcela přirozeně také všechn vznik a zánik, jsou nesprávné. Všechny v tomto směru započaté pokusy, vzdor veliké k tomu vynaložené chytrosti, projevíly dodnes konečně opět jen bezúspěšnost a nedovedly obstáti před hlubším cítěním. Vznášely se ve vzduchu a neměly spojení s předcházejícím i následujícím obdobím.

Nedá se očekávat nic jiného, bereme-li přísně zřetel na postup vzniku lidstva. –

Posluchači a čtenáři mého poselství Grálu mohli již sami přijíti na to, jak to vlastně jest s těmito věcmi, které se zčásti již odsunuly buď do říše pověstí a legend, nebo byly přijímány lidmi pouze jako fantastické výplody náboženských názorů, které byly vymyšleny a vytvořeny z pozorování přírody v souvislosti s denními událostmi.

Myslitelům a badatelům nesmí býti za těžko, aby našli ve

starých naukách o bozích **více**, než pouhé **pověsti**. Tito lidé musí zřetelně viděti **skutečné dění**. Kdo chce, ať mne sleduje. Povedu ho k porozumění.

Vracím se tu zpět ke své přednášce: „Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!“¹⁾ Líčil jsem v ní krátce dějiny lidstva na zemi od začátku až po dnešek. Podal jsem také výhled na další postup. Při tom jsem ukázal, jak uprostřed jednoho koloběhu stvoření vyplnilo bytostné, stojící níže než duchovní, svou nejvyšší dovednost ve hmotném, ležícím ještě níže. V tomto splnění uvolnilo bytostné dráhu k vniknutí vyššího duchovna. Tento postup se ve stvoření trvale opakuje. Také jsem vykládal, jak bylo zvířecí tělo pomocí bytostného vyvinuto na nejvyšší stupeň, který dnes nazýváme pračlověkem. **Teprve tehdy**, v nejvyšším vývoji zvířecího těla, byla dána možnost pro vniknutí zárodků ducha. Tak se také stalo a na tomto místě vývoje ve stvoření vždy opět znovu bude dáno. Do tehdejšího nejvýš vyvinutého zvířete dostalo se tenkrát něco jiného. Bylo to duchovno, kterého v něm do té doby nebylo.

Z tohoto děje nesmí se však snad předčasně vyvozovati, že něco takového se trvale opakuje **ve stejné a téže** části světů při jejich dalším vývoji. Tak tomu není. Děje se to jen **jednou v téže části** stvoření.

Při dalším vývoji této části stvoření zasunuje zde zákon přitažlivosti stejného druhu nepřesunutelnou závoru proti opakování. Přitažlivost stejného druhu jest v tomto případě totožná **s přípuštěním** tohoto dění během celé určité periody vývoje. V této vývojové periodě, při jistém stavu polozralosti hmotnosti mohou duchovní semena, která na pomezí hmotnosti poletují jako blýskavice, vnořiti se do hmotnosti, která jest pro ně

ve stavu přijetí. Tam je mohou místa pro přijetí připravená, tedy v tomto případě v tu dobu nejvyšší vyvinutá těla zvířecí, vssáti, obklopiti, v sebe uzavřítí a pevně uchovati. Právě tak, jako v malém jest chemické slučování prostým zrcadlením tohoto velikého děje. Také při tomto slučování jest možno spojení s cizí látkou dosáhnouti jen při zcela určitém stupni tepla nebo žáru masy, která přijímá. Toto teplo nebo žár dříve vyvolaly zcela zvláštní, jen při určitém stupni tepla dosažitelný stav masy. Nejmenší změna těchto podmínek znemožňuje již sloučení a látky stojí proti sobě odmítavě a nepřístupně.

Zde jest stejnorodost v určitém stavu vzájemné zralosti, která **jen zdánlivě** vykazuje velké protivy, protože jest udržována v rovnováze růzností polohy, výšky a hloubky obou spojujících se částí. Nejnižší bod duchovna jest ve zralosti podoben nejvyššímu bodu bytostného, které se nachází pod duchovnem. Spojení jest možno pouze na místě tohoto **přesného** styku. Poněvadž se hmotnost ve svém vývoji stále pohybuje ve velkém koloběhu, v rozpuku, květu, zrání a přezrálém rozpadu, zatím co duchovno spočívá nad tím, může žhoucí spojení nastati jen na zcela určitém místě během valení se hmotnosti vpřed. Jest to duchovní oplodnění hmotnosti, která jsouc k tomu rozvroucněna působením bytostného, vzdouvá se duchovnu vstříc.

Překročila-li část světů, řítící se kupředu, tento bod, přestává pro ni možnost duchovního oplodnění **zárodky ducha**. Na její místo přichází pak další část světů, pro kterou nadchází tak nové stadium, ve kterém mohou najíti přístup do hmotnosti dozrávající duchové atd. V této přednášce není místa, abych rozvíjel celý světový obraz. Vážný badatel může si však postup zcela dobře představit.

Následkem své vyšší podstaty dávalo duchovno při vstupu do hmotnosti ihned pociťovati svůj živý vliv na vše ostatní a vstupem do hmotnosti začalo vládnouti. A to i ve svém tehdejšímu ještě **nevědomém** stavu. Jak toto duchovno pak znenáhla povzneslo zvířecí tělo až k dnešnímu tělu lidskému, není žádnému čtenáři již nesrozumitelné ²⁾.

Zvířecí těla tehdejší nejvýše vyvinuté rasy, do kterých se neponořila žádná duchovní semena, zastavila se ve svém vývoji, poněvadž bytostné v nich dospělo již k svému nejvyššímu vrcholu a k dalšímu vývoji scházela síla duchovna. Se zastavením vývoje nastoupila rychle přezrálost, ke které se ihned připojil zpětný krok k rozkladu. Pro tuto rasu zbývaly jen dvě možnosti. Buď povznesení skrze ducha až k tělu lidskému, nebo vymření a rozklad. A tím přestal tento zralý zvířecí druh úplně existovati. –

Sledujme nyní pozvolné **uvědomování si** tohoto zprvu nevědomého duchovního zárodku a jeho vývoj k vědomému lidskému duchu. **Prožívejme v duchu s sebou jeho stupňovité pronikání halícemi ho obaly i celým okolím.**

Není to tak těžké, protože postup vývoje jeví se navenek zcela zřejmě. Jest třeba jen pozorovati rasy, které ještě **dnes** jsou na zemi.

Duchové nejprimitivnějších lidí, k nimž počítají se tak zvaní divocí národové, na příklad Křováci, Hotentoti atd., nejsou snad časově ve hmotnosti kratší dobu. Oni pouze nepokračovali s vývojem, **nebo šli po dokonaném již vzestupu na tomto nebo na onom světě opět tak dalece zpět**, že se mohli vtělit **jen** do takového **nízkého** okolí! Jsou tedy **vlastní vinou** v přirozeném dění buď **ještě**, nebo **opět** na velmi nízkém stupni. V důsledku

toho také jejich výhled **na nehrubohmotné okolí** nemůže býti právě povznášející.

Duchovní pud, viděti více než vlastní stupeň, spočívá již v duchovním semenu. Patří k jeho nejvlastnější povaze a proto se projevuje silně již také na nejnižších stupních vývoje. To jest ono živě pohánějící **v duchu**, to zvláštní, co jiným podstatám nebo druhům ve stvoření chybí. Možnost tohoto chtění tušení nebo nazírání jest však dána jen pro **jeden stupeň nad** vlastní dočasný stupeň a ne dále. Z toho důvodu se stává, že tyto lidské duše, stojící na nízkém stupni, které se ve svém vývoji zanedbaly nebo prohrěšily, mohou tušiti nebo jasnovidně spatřovati rovněž jen **nízké** bytosti.

Vždyť mediálně nadaní nebo jasnovidní jsou mezi **všemi** rasami, nechť patří ke kterémukoliv stupni.

Zde se chci ještě zvlášť zmíniti, že „zíráním“ nebo „tušením“ míním při tomto výkladu jen to, co skutečně jasnovidci „sami zřeli“. Ale samozřené jest u „vidoucích“ všech dob vždy pouze **nejvýš čtvrtina** toho, co vidí. A toto samozřené může býti opět jen jeden stupeň nad vlastní vnitřní zralostí a ne více. Není to jinak možno. Tato okolnost znamená však současně velkou přirozenou ochranu pro každého jasnovidce, jak jsem se již mnohokrát zmínil. Posluchači nemají tedy oceňovati media a jasnovidce jako nezbytně vnitřně tak dalece zralé a vysoko stojící, jako je to, co tito lidé jako „viděné“ líčí. Vždyť čistší a světlé výšiny, děje a duchy ukazují jim duchovní vůdcové a vyšší bytosti jen **v živých obrazech!** Jasnovidci se však mylně domnívají, že to vše skutečně prožívají a klamou se tak sami. Proto tak často budí podiv méněcennost charakteru mnohých medií, které jako prožité a viděné líčí věci, jež se však hodí velmi málo nebo se

vůbec nehodí k jejich vlastní povaze. –

Zde mluvím tedy jen o malém rozpětí **skutečného samozření** medií a jasnovidců. Ostatní nepřichází při tom v úvahu.

Jasnovidci a media **všech** dob mají ve skutečnosti sloužit jen k tomu, aby lidstvu svým nadáním pomáhali vždy výše vzhůru. Když ne jako vůdcové, tedy přece jako nástroje. Mediální člověk nemohl by nikdy býti vůdcem, protože jest příliš odvislým od proudů a jiných věcí. Má býti dočasně otevřenými dveřmi za účelem dalšího vývoje, má býti příčlemi na žebříku vzestupu.

Uvážíme-li nyní, že rasám, stojícím na nižším stupni vývoje ducha, jest možný výhled jen do stejně nízkého okolí s malým volným prostorem do výšky, není za těžko pochopit, že **v nízkých** lidských rasách můžeme najíti jen bázeň před demony a klanění se démonům. Jest to ono, co mohou viděti a vytušiti.

Tak jest tomu při povrchním pozorování. Chci však s výkladem zajíti hlouběji, přesto, že se tím uchýlíme od jasného přehledu.

Duch nízkých lidských ras, který byl ponechán nevyvinut, nebo opět zakrněl, je ovšem dosud nebo opět znovu **duchovně** slepý a hluchý. Takový člověk nedovede hleděti duchovním okem, **což ostatně nebylo žel možno až dosud žádnému člověku.**

Kdo stojí dosud hluboko, nemůže nazírati také okem bytostným, ba ani ne okem jemnohmotným. Nazírá jedině okem hrubohmotným, které jest v pustině stále více zbystřováno nutným osobním bojem proti lidem, zvířatům i živlům a dovede

při tom znenáhla rozeznati **jemnější a nejjemnější hrubohmotnost**.

Při tom pozorují takoví lidé nejdříve fantomy. Tedy útvary, které byly zformovány teprve strachem a úzkostí lidí a jimi se také udržují. Tyto fantomy **bez vlastního života** jsou zcela odvislé od citů lidí. Tito je přitahují nebo odpuzují. Zde se projevuje zákon přitažlivé síly veškeré stejnorodosti. Strach stále přitahuje tyto útvary strachu a úzkosti tak, že na lidi, kteří se bojí, se zdánlivě přímo vrhají.

Poněvadž tyto fantomy souvisí se zploditeli, tedy s lidmi, kteří se právě tak silně bojí, roztažitelnými vyživovacími páskami, přichází každý bojácný člověk nepřímou vždy také ve spojení s množstvím jiných bojácných a úzkostlivých. Od nich dostává se mu nového přílivu, který ještě více rozmnožuje vlastní strach a úzkost a konečně může dohnati takového člověka až k zoufalství a k šílenství.

Naproti tomu nebojácnost, tedy zmužilost, zahání takovéto fantomy jistě a zcela přirozeným způsobem. Proto, jak jest konečně dobře známo, jest nebojácný vždy pro sebe ve výhodě.

Nelze se tedy diviti, že v nižších rasách vyvinuli se tak zvaní lékaři a čarodějové, jichž kastu založili **jasnovidci**. Tito se naučili pozorovati, jak jest možno takové útvary, mylně pokládané za skutečné živé bytosti, „zaháněti“ trochou vnitřního soustředění, odvrácením bázně pomocí různých skoků a kroucení, nebo zaklínáním, kterým se vzbuzuje odvaha.

I když tito čarodějové propadají pro nás nemožným představám a zdají se nám směšnými, nemění to nic na

skutečnosti, že konají **pro svůj okruh** a pro svou chápavost něco **zcela správného**. Jen **my** jsme těmi, jimž chybí pro to pochopení z nevědomosti.

V posloupnosti těchto čarodějů a lékařů se přirozeně stává, že mnozí jejich nástupci nemají mediálního nadání, nebo nejsou nějak jasnovidní, zvláště když se k úřadu pojí současně i vliv a příjmy, za jejichž honbou usilují lidé na nejnižším stupni stejně nelítostně, jako povznesená bílá rasa. Tito nevidoucí napodobovali pak bez porozumění prostě výkony svých předchůdců a připojili ještě i několik nesmyslností, aby působili větším dojmem, poněvadž kladli cenu jen na to, aby se líbili svým bližním. Tím se z nich stali vychytralí podvodníci, kteří hledají jen svůj prospěch, ale o skutečném významu nemají ani zdání. Podle nich se pak oceňuje a odbývá celá kasta.

Tak se stává, že u nízkých lidských ras můžeme najít v první řadě jen bázeň před démony a zbožňování démonů. To jest to, co dovedou vidět a čeho se jako jiného bytostného druhu bojí. –

Přejděme nyní k poněkud vyšším stupňům vývoje, které dovedou nazíratí dále, ať již prostřednictvím jasnovidců, nebo jen bezděčně pomocí tušení, což také patří k vnitřnímu nazírání. U těchto výše vyvinutých ras a lidí proniká jejich stále více se probouzející duch, který jest v nich uzavřen, dalšími vrstvami obalů z nitra směrem vzhůru.

Oni vidí proto již laskavější bytosti, nebo vědí o nich tušením. Tím ubývá u nich znenáhla zbožňování démonů. Tak to jde dále. Stále výše. Stále jest větší Světlo. Duch při normálním vývoji proráží stále více kupředu.

Na příklad Řekové, Římané a Germáni viděli pak ještě více! Jejich vnitřní nazírání proniklo skrze hmotnost až do výše ležícího bytostného. Při dalším svém vývoji mohli konečně viděti **i vůdce bytostných a živlů**. Někteří mediální lidé mohli při svém nadání vejíti s nimi dokonce i v bližší styk, poněvadž tito jako vědomě bytostně stvoření mají vždy jistou příbuznost **s onou** bytostností, ze které má člověk také jistou část, mimo svého ducha.

Viděti, cítiti a slyšeti bytostné bylo pro **tehdejší** vývoj národů to nejvyšší, čeho mohli dosáhnouti. Jest samozřejmo, že pak tito národové považovali mocné vůdce živlů v jejich činnosti a jinorodosti za nejvyšší a jmenovali je bohy. Jejich vznešené, skutečně existující hradní sídlo jmenovali pak Olymp a Walhalla.

Vnitřní nazírání a naslouchání lidí spojuje se však při vnějším projevu vždy s jejich dočasnou osobní chápavostí a schopností výrazu. Z toho vyplývá, že Řekové, Římané a Germáni líčili **tytéž a stejné** vůdce živlů a všeho bytostného podle forem a pojmů právě platných názorů jejich tehdejšího okolí. Vzdor některým rozdílnostem líčení byly to přece u všech stejné postavy.

Když jest dnes na příklad shromážděno pět nebo více skutečně dobře jasnoslyšných a všichni současně přijímají jedinou, zcela určitou větu, **sdělenou ze záhrobí**, bude při znovupodání a reprodukci jednotný jen **smysl** slyšeného, ne však slovní vypravování! Každý bude podávati slova jinak a bude je také jinak slyšeti. Vždyť při přijetí padá již na váhu mnoho **osobního**. Tak jako posluchači hudby pociťují hudbu zcela rozdílně a přece hudba v základě vybavuje u všech týž směr. O všech těchto dalekosáhlých vedlejších jevech ve spojení pozemského člověka

s veškerenstvem musím teprve časem promluvití obšírněji. Dnes by nás to odvedlo příliš daleko od předmětu. –

Když později pak **povolání** národové, tedy národové vnitřně nejvýše vyvinutí (vývoj rozumu nepadá při tom v úvahu), mohli v důsledku dozrávání prožitím pak proraziti tuto hranici bytostné podstaty, proniklo jejich nazírání nebo tušení až **k prahu duchovní říše**.

Přirozeným následkem toho bylo, že tím museli býti svrženi dosavadní bohové jako takoví a na jejich místo nastoupilo vyšší. Žel **nedostali se** však vzdor tomu tak daleko, aby byli schopni **duchovního nazírání**.

Tak jim zůstala duchovní říše **neotevřena**, poněvadž normální běh vývoje na tomto místě nešel již dále kupředu. Bylo to proto, že byl brzděn domýšlivostí rozumu, která se stále ostřeji vyvyšovala.

Před tímto zastavením mohlo se uchrániti jen několik výjimek, jako na příklad Buddha a ještě jiní. Pomocí zřeknutí se světa podařilo se jim pokračovati normálním způsobem ve svém vývoji a státi se tak až po jistý stupeň také duchovně vidoucími!

Toto zřeknutí se světa, tedy odvrácení se od lidí za účelem dalšího vývoje ducha stalo se nutným jen následkem jednostranného pěstování rozumu, který byl duchu nepřátelský a všeobecně stále více panoval. Byla to přirozená sebeochrana před postupujícím duchovním zploštěním, což nesmí býti nijak nutným při **všeobecném** normálním vývoji. Naopak. Když člověk dospěl v duchovním vývoji k určité výši, musí na této výši činností opět zesilovati, jinak by nastala ochablost a přestala by tím rychle

možnost dalšího vývoje. Nastává nečinnost, ze které lehce vyrůstá úpadek.

Vzdor tomu, že další duchovní vývoj dospěl u Buddha a také u jiných jen ke zcela určitému stupni, nebyl tedy dokončen, byla přece již vzdálenost od ostatních lidí tak veliká, že tito lidé hleděli na takto normálně vyvinuté jako na vyslance Boží. A přece proniknutím jejich ducha dále vznikl zcela přirozeně pouze nový názor.

Ti, kteří se povznesli z masy lidí, která se duchovně zastavila a zčásti šla i zpět., stáli však vždy jen u otevřených dveří k duchovnu. Při tom mohli sice neurčitě vnímati, **avšak neviděli jasně!** Přece však tušili a zřejmě cítili mocné, vědomé, **jednotné** vedení, které přicházelo shůry ze Světla, do kterého zřítí nebyli schopni.

Povolující tomuto citu, vytvořili si **jednoho neviditelného Boha!** Při tom však nevěděli o tom nic bližšího.

Jest tedy pochopitelné, že tohoto pouze tušeného Boha považovali za nejvyšší **duchovní** bytost, protože duchovno bylo novou oblastí, na jejímž **prahu** dosud stáli.

Tak se stalo, že se při tomto novém názoru o neviditelném Bohu uhodla správně jen skutečnost, **ne však pojem.** Neboť jejich pojem o Něm byl falešný! Lidský duch nemyslel si **nikdy Boha takovým, jakým skutečně jest!** Domníval se jen, že jest to **nejvyšší duchovní** bytost. Tento nedostatek nesprávného dalšího vývoje jeví se ještě i dnes v tom, že mnozí lidé chtějí bezpodmínečně trvati na tom, že v sobě chovají **stejnorodé** z toho, kterého ctí jako svého Boha!

Chyba jest v tom, že se **zastavil duchovní vývoj**.

Kdyby tento vývoj byl pokračoval **dále**, tu zrající lidstvo na přechodu od starých bohů z bytostného nepředstavovalo by si ihned jim podobného jediného neviditelného Boha. Nejdříve bylo by mohlo viděti nad vůdci všech živlů, které nazývalo bohy, stojící **duchovně Prastvořené, jichž sídlem jest hrad Grálu**, jakožto nejvyšší hrad **duchovna!** Lidé by byli na tyto Prastvořené pohlíželi opět jako na bohy, až by **se v sobě stali takovými**, že by mohli Prastvořené, skutečné to **obrazy** Boha, nejen v tušení viděti, nýbrž je i duchovně **slyšeti**. Od nich bylo by se jim dostalo zvěsti o jsoucnosti „jednoho Boha“, který je mimo stvoření!

Kdyby byli lidé obrátili své citění tímto směrem, byli by na konec duchovně v sobě dozráli ke schopnosti, aby jako další vývoj s radostí přijali od Vyslance Božího **Božské poselství** ze skutečně Božského! Tedy poselství, které přicházelo z Božského a bylo tedy z mimo stvoření a tím i mimo jejich možnost zření.

To by **byla bývala normální cesta!**

Takto se však vývoj lidí zastavil již na prahu duchovna, ba šel jejich vinou dokonce rychle nazpět.

Tím nastala doba, ve které se musel vtělit jako **akt z nouze** silný Boží Vyslanec v Ježíši Nazaretském, aby dosud nezralému lidstvu k jeho osvětlení přinesl spásné poselství z Božského. Hledající ve své nezralosti mohli se pak držeti tohoto poselství **prozatím aspoň ve víře**.

Z toho důvodu nezbývalo Synu Božímu, který byl vyslán ku pomoci upadajícímu lidstvu, nic jiného, než aby prozatím

požadoval jen **víru a důvěru** ve své slovo.

Byl to zoufalý úkol. **Kristus nemohl ani říci vše, co chtěl.** Proto ani **nemluvil** o mnohých věcech, jako o znovuvtělování na zemi a jiných. V tomto směru stál tu oproti veliké duchovní nezralosti. Smutně pravil sám ke svým učedníkům: „**Mnoho měl bych vám ještě říci, ale nepochopili byste!**“

Tedy nepochopili by ani učedníci, kteří ho v mnohých věcech skutečně nechápali. A když **učedníci** nechápali Krista již za jeho pozemského života, jest přece zřejmo, že v dalším podání jeho slova vznikly později mnohé omyly, na kterých se žel ještě dnes houževnatě lpí. Přesto, že Kristus žádal od tehdejší nezralosti jen **víru** ve své slovo, přece požadoval od vážně chtějících, aby tato počáteční víra stala se v nich také „živou“!

To jest, aby v ní došli k přesvědčení. Neboť kdo byl poslušen s důvěrou Kristova slova, v tom šel opět duchovní vývoj kupředu a on musel z této víry dalším vývojem zvolna přijíti k přesvědčení o tom, co mu bylo řečeno!

Proto bude nyní Syn Člověka požadovati **přesvědčení** místo víry! Bude je požadovati i ode všech těch, kdo předstírají, že v sobě chtějí nositi Kristovo poselství a chtějí je následovati. Kdo místo víry nemůže ještě míti v sobě **přesvědčení** o pravdě Božského poselství Kristova, které jest **jednotné** a nerozlučné s poselstvím Grálu, ten také nedošel zralosti svého ducha, která jest nutna ke vstupu do ráje! Takový bude zavržen! Zcela neodvratně!

Ani největší rozumové vědění nedovolí mu zde proklouznouti! Musí přirozeně zůstatí zpět a jest ztracen

navždy. – –

Že lidstvo této části světů ve svém dnešním vývoji stojí dosud **na prahu** duchovní říše, ba velkou většinou ještě hluboko **pod ním**, jest zaviněno jedinečně vlastním nechtěním a samolibostí rozumu, který chce vědět všechno lépe. Na tom muselo úplně ztroskotati splnění normálního vývoje, jak již mnohý člověk si zatím jasně uvědomil. –

Náboženské kultury lidstva ve svých různostech nevznikají ze žádné fantasmie, nýbrž ukazují oddíly **života** v tak zvaném záhrobí. I lékař černošského nebo indiánského kmene má své hluboko zasahující oprávnění **na nízkém stupni svého lidu**. Že se mezi nimi vyskytují šejdíři a podvodníci, nemůže věc samotnou strhnouti do prachu.

Démoni, lesní a vzdušné bytosti i tak zvaní staří bohové jsou ještě dnes nezměněni na těchže místech a v téže činnosti, jako dříve. I nejvyšší tvrz těchto velkých vůdců všech živlů, Olymp nebo Walhalla, nebyly nikdy pohádkou, nýbrž cítěnou skutečností. Co však lidé, zaostalí ve vývoji, **nemohli již** vidět, jsou čistě duchovní Prastvoření, obrazy Boží, kteří mají rovněž vysokou tvrz a jmenují ji hradem Grálu. Jest to nejvyšší hrad v čistě duchovním a tím i v celém stvoření. O existenci tohoto hradu mohla lidem, stojícím na prahu všeho duchovního, přícházeti zpráva pouze ještě vnuknutím, protože nebyli tak dalece duchovně zralí, aby i **to** mohli v tušení zřítí.

Všechno jest život! Jen lidé, kteří se považují za pokročilé, místo aby šli ku předu, odbočili stranou a šli zase zpět do hlubin. –

Nesmí se však nyní očekávat, že v dalším vývoji změnil by se opět pojem Boha, hlásaný Kristem a v mém poselství Grálu! Tento pojem potrvá nadále, protože není nic dalšího. Vstupem do duchovna a zdokonalením se v něm, což dnes ještě chybí, může každý lidský duch stoupati tak dalece, že ve svém vnitřním prožití konečně nezbytně získá přesvědčení o této skutečnosti. Pak by mohl, spočívaje vědomě v Boží síle, konati všechno veliké, k čemu byl povolán již od počátku. Pak by se také nikdo již nedomýšlel, že chová v sobě Božské. Tento blud jest jen známkou a pečeti jeho dnešní nehotovosti!

Ve správném vědomí by však spočívala potom veliká pokora. Vznikla by osvobozující služba, která jest vždy **jako požadavek** obsažena v čisté nauce Kristově.

Teprve až misionáři, kazatelé a učitelé započnou svou činnost na základě vědění o přirozeném vývoji ve všem stvoření a tím i přesné znalosti zákonů Božské vůle bez skoků a mezer, budou moci zaznamenati skutečné **duchovně živé** úspěchy.

Dnes jest každé náboženství žel jen ztrnulou formou, která pracně udržuje pohromadě líný obsah. Ale po nutné změně nabude v oživení tento dosud líný obsah plné síly, rozlomí studené, mrtvé a ztrulé formy a rozleje se s jásavým hukotem přes celý svět a mezi všechny národy.

1)

Přednáška: [81. Otče, odpust' jim, neb nevědí, co činí.](#)

2)

Přednáška: [7. Stvoření člověka.](#)